

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

Glasi iz našega pesniškega gaja.

II.

„Primum vivere“ že stari
Rimsk izrek veli,
„Dein philosophari“
Modro nas uči.

Kaj-li nam zamogel speti
Bi ubog mladič,
Ki ne vé o sveti,
O življenji nič!

Prej poet življenja slasti
In bolest spoznaj,
Njega zlôbo, strasti,
Bedo in sijaj!

V žitja morje se pogreznj,
— Nov svet pred tebój — . . .
Potlej o ljubezni,
Mrtvih nadah poj!

Saj kakó na hip razumel,
Čudni ta bi svet,
Predno ga boš umel,
Treba let in let.

Če pa zdaj že od bolesti
Tožiš srčnih ran,
Da po vsem se mesti
Čuje spev solzán:

„Ob, prenašati trpljenja
Več ni meni moč“,
Oj, kakó življenja
Boj prebil boš vroč?

Pa takó vesel in mlad si,
Pa cvetoč takó,
Pa uže brez nád si
Štrinja-li se tó?

Kaj še . . . v domišljiji sámó
Lice ti „bledi“
In želiš si v „jamo“,
Kjer „trpljenja“ ni.

To pa prave poezije
Ni, prijatelj, znak,
Ker se ne izlije,
Spev iz srca tak.

A poet naj pravi peva
Kar srcé velí,
Kar srcé ogreva,
V pesem naj vskipí.

Navodilo to ti bodi,
V čislih za vsikdar,
Da se ne prisodi
Ti imé: šušmar.

Jeremija.

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Svet se vrti, vrti se polagoma, nihče se neče prehiteti, posebno Slovenci ne. Mej Slovenci pa so Ljubljanci najbolj konservativni. Oni se drže starega pregovora: „Stara vera, stara mera, star mož, star groš.“ Lepo je, ako človek spoštuje stare pregovore, ako čišla stare šege in navade, a v tem vendar ne sme pretiravati. Treba prilagoditi se duhu časa, ker ni smeti misliti, da bode ta ali oni pozemski črv ustavil časa silno kolo.

Ljubljanci so to že mnogokrat poskušali, a neso bili srečni v tem. Ko se je začela snovati plinova razsvetljava, bilo je nasprotstva na kupe in bilo je celo tacih, ki so z oduševljenjem priporočali nekdanje lojeve sveče in obligatne utrinjače, alias „šnajcarje“.

Ko se je sprožilo uprašanje, da bi se uveli redni fijakarji, bila je vsa Ljubljana po konci, češ, vse bode propalo. In kakšen je bil končni efekt? Takrat, ko se je sprožilo fijakarsko uprašanje, štela je bela Ljubljana 4, čitaj: štiri izvoščeke, ki so se takrat zaradi lepšega nazivali „Lohnkutscher“, danes pa jih imamo blizu sedemdeset. In vsa ta sedemdesetorica razmeroma dobro živi in se življenja veseli!

Ko se je pokladal po frančiškanskem mostu šamotni tlak, padali so ugovori. Takozvani Ljubljanski časarji, nemški „Pflastertreter“, točili so krokodilske solze, češ, čemu to? Ali ni škoda masivnih skal? Most ostani, kakeršen je bil, zakaj ta novotarija, zakaj tolika potrata? A ko je bil šamotni tlak gotov, utihnilo je vse klevetanje liki jeseni žabe v barji, in dan danes nihče več ne pretaka solz za nekdanjimi ogromnimi ploščami na frančiškanskem mostu.

Jednako bilo je z vodovodom. Ko se je začul prvi glas, začelo se je klepetanje z vseh strani, kaj nam treba vodovoda? Ali ni naša voda izvrstna? Pojdite na Kras, ondu je voda slaba, ondu je nedostaje! In vsak posamičen vodnjak hvalil se je na vse pretege. Ta, da „spuca“, oni, da kri čisti, tretji, da je posebno studen itd. In, notabene, pri pivu, oziroma pri čvičku razpravljalo se je na debelo in široko, koliko bode treba plačevati zanj. Bili so celo še drugi čudaki, ki so v jednomer trdili, da vode ne bode in da je vse vrtnanje, polaganje cevij in sploh vse delovanje le pesek v oči.

In sedaj? Sedaj, ko se je vodovod otvoril, ko se na cesarja Josipa trgu dviguje močen curek proti nebu, ko že vodovodna voda curi v raznih hišah, ko imajo

gospodje instalatérji vse roke polne dela, sedaj prišli so na pravi ukus. Sedaj jim vodovod in voda ngajata, sedaj so polni hvale gospodom, ki so vodovod pričeli in tako srečno in sijajno izpeljali, sedaj je javno mnenje vse drugačno. A bode še bolje, ko bode voda upeljana v par stotin hiš, ko se bode hitreje pretakala. Voda je namreč isto taka, kakor pivo, čim hitreje teče, tem boljša je. V par mesecih bode sodba stoprav pristna, takrat bode pa tudi prava in jako laskava, takrat poreče občinstvo, da imamo napeljano izvrstno vodo, za katero nas sme zavidati marsikatero mesto, katero nema tako ugodne leže ne razmerno visoki planoti, na katero pritakajo razne planinske vode.

Kakor z vodovodom, tako je deloma tudi v politiki. Predsodkov je vse polno, prožnosti še več in mnogo tacih, ki so kakor kaplja na veji:

„En vetr'c prileti
Pa kapljice več ni!“

Žal, da je tacih „kapljic“ le premnogo, ne samo na Kranjskem, tudi po drugih slovenskih pokrajinah.

S Štajerskega dohaja mi namreč zelo nepovoljen glas, da sta dva slovenska kandidata razpošiljala nemško-slovenske volilne pozive, pod katere sta se podpisala s pristnim nemškim pravopisom. A temu še ni bilo zadosti!

Ko se je čulo, da je kandidatom proglašen rodoljub, ki je na glasu kot odlični mladostenec, bil je „nekdo“ ad audiendum verbum poklican v nemški Gradec. Prišedši od tamkaj, izjavil je takoj, da z Mladostencem vkupe ne kandiduje, poslednjemu naj se torej odkaze drug volilni okraj. Tako se je tudi zgodilo. Mislili so s tem uničiti mladostenstvo „hidro“, a prišlo je drugače, „mak“ se je sicer silno šopiril, a po makovi navadi tudi hitro obletel. In gospodje, ki so se napotili preklinjat, morajo sedaj, hočeš nočeš, blagoslavljeni. Preverili so se, da se kandidatje, hvala Bogu, še ne postavljajo v Gradci, marveč da o tem odločujejo zavedni volilci slovenski.

Žal, da bodo štajerski deželni poslanci imeli nejednak boj proti brezobzirni nemški večini. V deželnem zboru štajerskem ni upanja za nas. Kaj drugega bi bilo v državnem zboru, da si naša delegacija ni sama zastavila vseh potov na boljšo bodočnost.

Res, da čujemo v vsakem zborovanji par lepih govorov, namenjenih skozi okno. Priznavati se mora, da se ti govori nekoliko dnij tudi bero. A kakšen je uspeh? Ničev! Ko bi naši državnozborni poslanci prav nič ne govorili, a se v odločilnem trenutku ojačili samo za jednostavno besedo: „Ne!“, pridobili bi si bili potrebnega ugleda in jemali bi jih v poštev. Sedaj pa dobro vedo, da se njih taktika uravna po vladni sapi, da jim je ta opasna taktika že prešla v meso in kri, da se torej njihovih, še toli opopranih govorov ni bati. V tem tiče vsi naši neuspehi, to je uzrok narodni apatiji, ki zavzema vedno širše kroge. Predsodki, kakor pri vodovodu, vladajo tudi v naši skromni politiki, in dokler se predsodkov ne iznebimo, tako dolgo ne bode boljše. —

Najhujše gorjé.

Špela Češminova vzdihovala je nekoč: „To ni nič, če fant umrje, a če z drugo k altarju stopi, teh bolečin vsi „šribarji“ ne popišejo.“

Iz Henrika Heine-ja poezij.

Poslovenil V.

Strupene so pesmi moje —
Saj to nič čudno ni;
Saj strupa v cvetóče življenje
Ulila si mi ti!

Strupene so pesmi moje —
Saj to nič čudno ni!
Saj v sebi srcé mnogo kačo,
In tebe, predraga drži!

Če cvetke bi vedele male,
Kakó boli me srcé,
Vse z mano bi se jokale,
Da bol mi vtolažé.

In ako bi slavci znali,
Kak' žalosten sem in bolán,
Veselo bi petje poslali
Poživljajoče čez plan.

In če bi za rane moje
Znal zlatih zvezdic ròj,
Tolažit z višine bi svoje
Prišlè me, to vem, takój.

A vsem tem je to neznano,
Le ona za jad moj vé,
Saj ona mi je ranila,
Raztrgala mi srcé.

Pravijo, da ves zaljubljen
Revež v žalosti medlim,
Da nazadnje ves nesrečen
Zdaj sam sebi že se zdim.

Deva ti z velikim okom,
Vedno jaz sem pravil ti,
Da te ljubim neizmerno,
Da srcé mi krvavi.

Toda le v samotni sobi
Sam govoril sem takó;
Kajti, oh! iz ust beseda
Ni hotela pred tabó.

Zlobni angelji vselej mi
Usta zamašili so;
Oh! in angelji me zlobni
Bednega storili so.

Ves svet je slep, ves svet norí,
Prostejši vedno postaja!
O tebi, ljubica, govori,
Da pravega nimaš značaja.

Ves svet je slep, ves svet norí,
In tebe ne umeje;
Ne vé, kakó so poljubi sladki,
Kakó to dobro deje.

Dopisi.

Iz Škocijana na Dolenjskem. [Izv. dop.] Se-
dela sva zadnjič s prijateljem v krčmi pri litru vina in
se pogovarjala o domačih razmerah. In tedaj je prijatelj
po mizi udaril rekoč: „Prokleta se mi čudno zdi, da
so Škocijanci tako zaspani, da ne ustanove gasilnega
društva, ko smo ga tako potrebni, kakor dvajsetletno
dekletko ženina.“

— „Denarja je premalo!“ opomnil sem jaz.

„O denarja je precej, saj ga imajo gospod kapelan
Borštnik že 300 gld. v blagajnici.“

— „Potem pa kar začnite!“

„Kakó? ko so tudi gospod fajmošter tako hudi na
to, da se jim zdi skoro tako velik greh, kakor bi za
oltarjem klel. Zmirom pravijo: Bo že sv. Florijan va-
roval! A sv. Florijan tudi vselej ne pomaga. Oni dan je
v Dolih pri Abencinu gorelo. Stari Martin držal je tablo,
na kateri je sv. Florijan namalan, proti ognju in klical
je: „Sv. Florijan varuj hišo!“ A hiša se je vendar užgala.
Stari Martin je nato prav grdo zaklel in vrgel tablo v
ogelj rekoč: „Na, mrcina, pa še ti zgori!“

„Res zelo bi bilo potrebno, da bi se vzbudili iz
spanja. A možje, ki imajo prvo besedo, ne reko ne črne
ne bele. Skoro taki so, kakor tista sivkasta žival, ki si
je mislila: „Rasti trava, al' ne rasti, ko mene ne bo.“

— „No, pa vi drugi začnite, saj vas je še dosti.“

„Katere pa misliš?“

— „No krčmar Dulec bil bi za stotnika, kakor
nalašč, ker je dobro rejen. Za obuvalo bode pa skrbel
Lovro Šerbanc. Obleko vam naredi g. Marjetič, gotovo
še ni pozabil krojaškega dela. Kadar bo pa kakšne prošnje
treba, jo pa spiše gospod župan.“

„On ne zna pisati, seže mi prijatelj v besedo, sicer
se pa toliko zanima za gasilno društvo, kakor za lanski
sneg.“

— „Kadar začne kje goreti, naznanila bode to Mli-
narjeva Lojza, zakaj jej pa pravite Škocijanski oskrbnik?
No pa ona ima preveč posla s tretjim redom, sicer bi
pospravila prej tisti gnoj in gnojnico izpred ceste, ki
nam nesta ne v čast, še manj pa prijetna.“

In tako sva s prijateljem še dalje ugibala, a vse
je menda le bob ob steno. Morebiti se pa vendar gospod
kapelan B. toliko potrudijo, da nam ustanove gasilno
društvo, da bode potem „ausrikalo“, kadar pojdejo od
nas v Št. Peter za župnika. Gosp. župnik se bodo pa
tudi toliko sprijaznili, da se ne bodo vselej križali pred
tem imenom.

Bog daj, da bi res skoro dočakali, da bi gasilno
društvo moško korakalo po Škocijanskem trgu in da
dotlej ne bode več veliko vode poteklo po Radovlji v
Krko. Drugi pot kaj več. Za danes pa sem s pozdravom

Vaš

„Dolenjski pohajkovelec.“

Pri zdravniku.

Kmet prišel je k zdravniku, da bi ga dejal na
kolovrat:

Zdravnik: Kako pa bi radi, oče, malo, ali pa močno?

Kmet: Tako za kacic petdeset krajcarjev!

Paberki iz „Domoljuba“.

„Treščilo je v nedeljo pred kresom v zvonik podružnice sv. Križa v moravski župniji, ki se sicer ni vžgala, vendar je napravila mnogo škode.“

Res sreča, da se moravska župnija ni užgala, ker bi bil to grozen požar, a vendar bi radi znali, kako da je župnija vendar napravila veliko škode.

„Četrto nedeljo po binkoštih bil je v Logu velik shod. Iz vseh Vipavskih dekanij prišli so verniki moleč sv. rožni venec“. — „Domoljubov“ urednik storil bi nam pravo uslugo, ko bi blagovolil naštetiti vse vipavske dekanije, ker moramo na svojo žalost priznavati, da jih ne poznamo več, nego samo jedno.

„(Za vojake). Kdor je nosil „suknjo belo“, spominja se še gotovo neprilichnosti, katerè so mu provzročevale „drobnarije“ v telečnjaku, katerega je nosil na hrbtu, ali pa v vrečici za kruh.“

Telečnjak v vrečici za kruh, to je zopet kaj novega. „Domoljubov“ urednik vzemi hitro patent!

„Na Španskem imajo po nekaterih vaséh močno razširjeno kolero. Dolgo časa so jo seveda tajili, a kolera je premagala in sedaj jo priznajo kot pravo azijsko nevarno morilko.“

U bogi Španjci!

Proroške slike „Brusove“ za bodoče stoletje.

I.

Mati: Gospodična, pripeljala sem vam novega učenca v otroški vrt.

Učiteljica: Da bodem znala kaj ž njim, treba vedeti, kaj ga najbolj uteši.

Mati: Prosim, smotke. Dekleta še nema.

Učiteljica: Torej ga uvrstim mej manjše.

II.

Gost (k avtomatičnemu natararju): „Žan, prinesite nam stroj za kvarte mešati! Mi si potem kratimo čas, dokler nam vi onega kremena ne skuhate na mehko.“

V Hamburgu na krovu bliskovne ladije.

III.

Potovalec: Pojdemo li kmalu?

Kapitan: Se že peljemo.

Potovalec: A kdaj dojdemo v Ameriko?

Kapitan: Smo že tam!

Telegrami „Brusu“:

Vipava. Arhidijakon strajka; dekan bi mu rad „žegne“ odvezel, pa ne da do sebe. — Kriza bode se najbrže s tem poravnala, da ga bode dekan dekretiral v Št. Vid duše past — pardon! — hotel sem reči: vikariju Demšarju zajce naganjat. Demšar je v dušnem pastirstvu res močno opešal, zato prosi kapelana, ki bi umel poleg družega tudi zajce naganjati in morda še kako drugo obrt. — Nedavno bil je „mož bogu in ljudem ugoden“ še tako krepak, da bi bil sam in za šalo trikrat večjo župnijo oskrboval. Toda človek je kakor rosa na veji; in iz žene smo vsi, in v grehu rojeni! Zato pa trdimo, da mu mimo Vipavskega arhidijakona, ki je zajedno tudi dimnikarski mojster, boljšega pomočnika v težavnem poslovanji ne vemo.

Na uprav „prisrčno zahtevanje“ udov sklical bode v kratkem predsednik dekan Erjavec občni zbor kmetijske podružnice, na kojem bode do zla Boga radovednim udom tolmačil:

Kako se sme in more sadjarski zadrugi pisati, da jej je odbor kmetijske podružnice prošnja za podporo odbil, kadar jej isti odbor določi z $\frac{2}{3}$ večino glasov 50 gld. podpore? — To zna odslej le tak ugodnik božji, kakor je dekan Erjavec. Škoda. Je-li da se vidimo pri Filipih?

Bočna pri Gornjem gradu: Stare ženice so izumile, da gotovo ob senokošnji radi tega dežuje, ker je graščinski oskrbnik molil vel.konočne praznike v katoški cerkvi iz protestantske molitvene knjižice, in je dotični oskrbnik služabnik visocega dostojanstvenika.

Iz Rogateca: Naš gospod Šimen so res čudni, pa to menda že zaradi tega, ker neso nič voliti. Gospod dekan poslali so jim vizitnico, na kateri je bilo zapisano, da je naš kandidat g. dr. Jurtela. Naš gosp. „Oberförster“ so sicer Čeh, pa nečejo narodno voliti, ker so se preveč ponemčurili. Zato so raje doma ostali, a bili tako sitni, da so kočijaža kar nagnali in skoro vso

graščino prevrgli. Potem so naš gospod nemčurjem vest poslali, da ne pridejo volit, ker bi gospod „fürst“ utegnili biti nevoljni, ko bi nemško volili. To so pa zaradi tega naznanili, da bi nemčurje ohranili pri dobri volji, ker so naš gospod poprej „komandirali“, zdaj pa nič voliti.

Stara Loka: Sveto pismo pravi, da dvema gospodoma ne more nihče služiti. Te besede naj bi si naš župan gospod Jelovčan vzel k srcu. Namesto da s Kalanom krpa neslane popravke in k vsemu pravi „Ni res!“, ni res!“, dasi dobro ve, da je vse bilo res in da se je pri cerkvi res streljalo, ne samo jedenkrat, ampak celo trikrat, namesto, da se po nepotrebnem po robu postavlja zaradi zaupnice Mahničū, katera njega kot župana toliko briga, kolikor žabja volna v Krakovem, naj bi bil rajši malu okolu pogledal in odstranil brezštevilna gosenična gnezda po sadnem drevju v njegovi občini. Na Subi „Pri Šintarji“ n. pr. je sadno drevje tako žalostno, da se človeku kar milo stori. — „Hic Rhodus, hic salta!“

Brežice: Tukajšnji dr. B. je neizmerno „kunšten“ mož. Našel je na pokojnem dr. Petritsch-i toliko in tako izbornih vrlin, da se kar čudimo, da vsi drugi kaj jednacega nismo zapazili. Pravi se sicer „De mortuis nil nisi bene“, a kar je preveč, je preveč in jednako osnovan je izrek „De mortuis nil nisi vera“.

Drobiž.

Spovedoval je duhovnik nekega lopova in ga mej drugim vprašal:

— Ali si kdaj kaj ukral?

— E, duhovni gospodine, ko bi jaz to vsaceinu pravil, bi me ne bilo tukaj, ampak bi bil že davno pod ključem.

Gospod Krenner odlikovan.

Gospod Krenner je, kakor znano, kranjske stavbinske družbe vsemogočni ravnatelj. Kot tak ima veliko moč, še večjo pa si domišlja. Naši obrtniki vedó o tem marsikaj pripovedovati.

No pa saj si to moč tudi pošteno služi. Le pogledite na „Vrtačo“, kako mirno nove hiše temelj v zemlji tiči. Kar ne gane se in pozidanega je samo toliko, kakor da so hoteli jazbecem nastaviti.

Še bolj gorostasno pa je delo na Marije Terezije cesti. Ondu dela kranjska stavbinska družba pred kavarno „Evropa“ novo teraso, a dela tako počasno, kakor Noe barko. Imeniten je že dan, kadar dva ali trije delavci tamkaj klujejo, navadno ni nobenega in zdaj smo že v juliji, terase pa še ni. Zato so že nekaterniki začeli misliti, da ondu sploh ne bo de hladilne terase, temveč, da hoče ondu gospod Krenner napraviti drsališče. Če se malo podviza, bode novembra ali decembra že gotov.

Gospod Krenner prav pametno postopa. Čemu bi hitel, saj je še znani polž, ki je sedem let čez plot lezel, a naposled na tla pal, bolešno vzdihnil: „Hitrost ni nikoli pridna“! Tako se tudi za teraso ne mudi. Kdaj bode že gotova, če ne letos pa drugo leto, najpozneje pa potlej, ko se bode pisalo 2000.

Z ozirom na g. Krennerja previdno postopanje in na njegove izredne zasluge, ki si jih je stekel pri zgradbi omenjene terase, predlagamo, da se gospod Krenner poviša v plemenitnika in sicer z naslovom: „*Krenner Edler von Počasenheit*“.

Brusijanci.

Res je — ni res.

Nekemu gospodu bila je neka kramarica že par let dolžna nekaj denarja. Nedavno jo je pismeno opominjal, naj plača. Čez par dnij dobil je nastopni odgovor:

„Res je, da sem Vaše pismo prejela, res je, da ste me terjali, res je, da sem Vam dolžna. To pa ni res, da Vam bom plačala, ker nič nimam.“

Smešnice.

1.

Župnik neke gorske vasi oddajal je svojim vernim ovčicam velikonočne spovedne listke. Hoteč se o znanji krščanskega nauka prepričati, povprašuje tu in tam. Bil je pa med temi ovčicami Tone s Kota, sluječ radi trde svoje lobanje. Usoda hotela je, da baš njega župnik vpraša: „Boš pa ti Tone povedal koliko je Bogov?“ „Malo tacih mož,“ odreže se rezko Tone.

2.

Vsled starosti bil je neki župnik popolnoma ob vid. Navado je imel, dolgo propovedovati. Vaščanom ni bilo to nikakor ljubo. Prigodi se, da ob necem propovedovanji ostavijo cerkev. Ostal je jedino še cerkvenik. A tudi njemu je konečno dovolj, vzame ključ cerkvenih vrat, in ga nese na leco rekoč: „Tukaj je ključ, gospod, ko bode končali, zaprite vrata. Jaz grem domov.“ —

3.

Grof „A“ bil je poznat šaljivec. Nekoč se ustavi pred njim kmet. Razkorači se ter grofa debelo gleda. Grof hoteč norce briti, ga vpraša: „Oče kaj vam je, da takó grdo zijate?“ „I Bog vas nadleguj, zató ker vidim „grdo“ pred seboj.“

Pogled v „Evropo“.

Kdor želi „terase“ — priporočena mu bodi najtopleje stavbinska družba kranjska; ona je posebno izurjena v tej stroki: Vsak teden, ali recimo: vsakih štirinajst dnij pošlje zanesljivo najmanj po dva do tri delavce na delo, katero gre po tem takem ob sebi umevno igraje izpod rôk. Sploh se ondu točno izvršujó zlasti terase ter se dovrše sigurno najkasneje do — zime!

Terasopel v Marija-Terezijaniji, okolo Sv. Nikole 18 . . (?)

Hladoželjni stikovalec.

Lahek posel.

„S čim se vi bavite, dragi prijatelj? Pravo za pravo od česa živite?“

— „Jaz pišem in živim od pisanja.“

„Ali pišete za časnike?“

— „Ne.“

„Torej ste pisatelj, književnik?“

— „Ne.“

„Od kakšnega pisanja torej živite?“

— „Jaz pišem vsak mesec dvakrat domov po denar.“

Duhoviti izreki ob raznih prilikah.

(Zabeležil Ivko Sivko.)

„Jaz bil bi danes najmanje škof, da nisem šel k vojakom.“

„V tej zadevi se jaz popolnoma strinjam z vami. Jaz vsaj se strinjam, če tudi vi tako ne mislite.“

„Jaz si roke umivam, kakor Pilat v Veri.“

„Göthe-ja nisem čital, a Schiller mi je vender ljubši.“

„Gospodična, ali je Vaša gospa mati imela kaj otrok?“

„Te „štiflete“ so mi grozno tesne. V tacih „štifletah“ bi človek najrajši bos hodil.“

„Jaz torej dvignem zdravico in jo izpijem na zdravje hišne gospodinje.“

„Ti, Joško, ali si že plačal moje pivo, ker sem še žejen?“

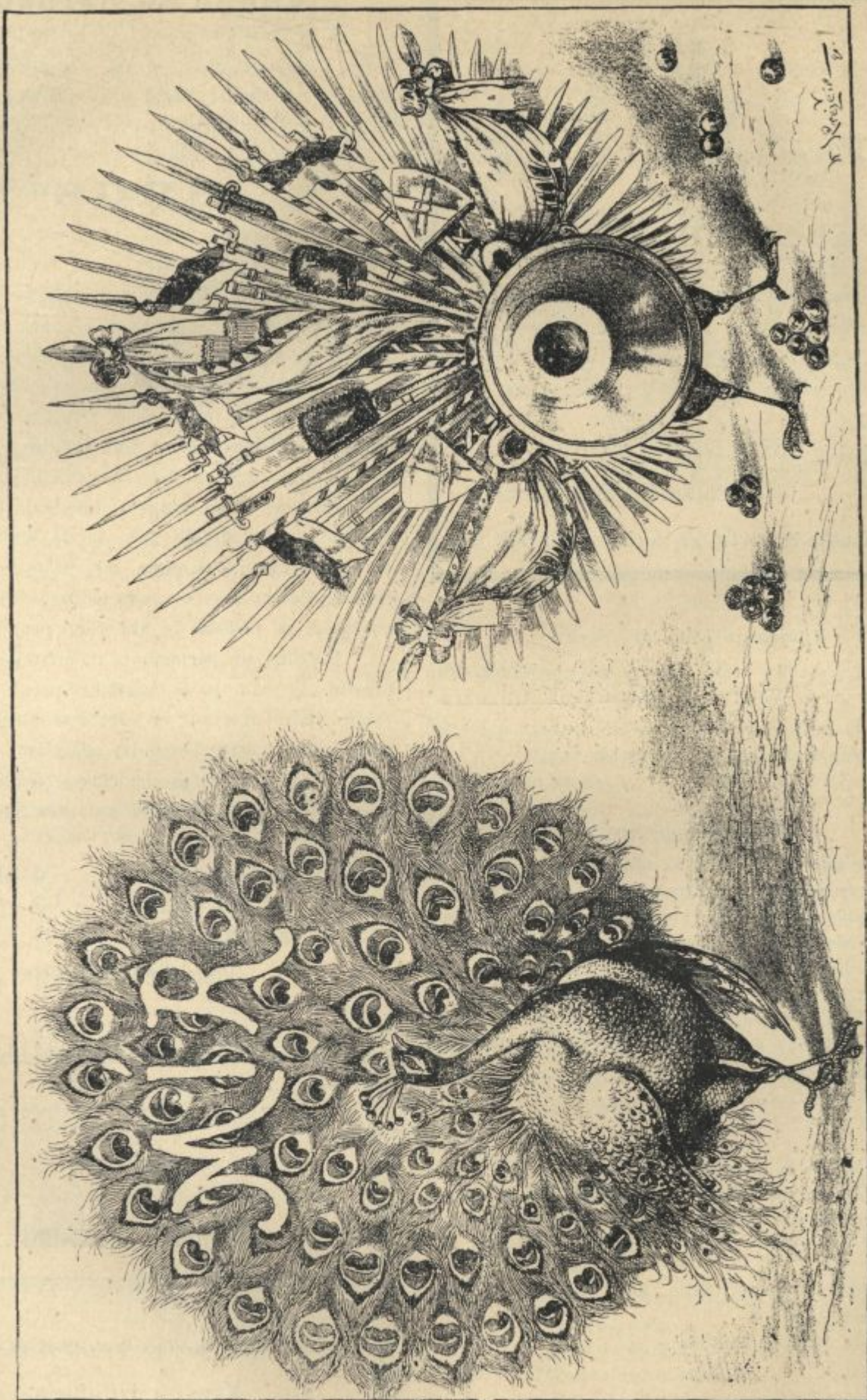
St.

Dober razlog.

— Moj oče vas pozdravlja in prosi, da mu vrnete dežnik, ki ga vam je pred šestimi tedni posodil.

— Da, da! Evo ti ga, dete moje! Pozdravi lepo tvojega očeta in reci mu, da bi mu bil dežnik takoj vrnil, a nesem mogel, ker je vseh šest tednov neprestano deževalo.

na robe

Na lice

Kdo je jedin?

Nedavno, ko se je vladika Strossmayer vozil skozi Ljubljano, šla mu je deputacija nasproti. Član deputacije, znan trgovec iz Ljubljane, bil je baš pri blagajnici, da si kupi vozni list, kar mu potrka nekdo na ramo. Bil je to g. kanonik K—c, ki ga takoj tudi vpraša:

„Kam pa Vi?“

— „Vladiki Strossmayerju peljem se nasproti.“

Na to kanonik K—c: „Kaj hodite za Strossmayerjem? Pustite to in držite se našega vladike. Ta je jedini!“

Na to pa se oglasi tretji gospod, ki je bil tikoma: „Jedin je samo Bog, škofov je pa več!“

Telefon.

Nova Štifta: Velika zadovoljnost, da je graščinski oskrbnik na dražbi v zakup vzel občinski lov za veliko večjo vsoto, nego je bila prejšnja zakupnina. Častno občanstvo bilo bi baje neizogibno, ako bi ne bilo preočitno razvidno širjenje nemčurstva v razpuščevanji služabnikov domačinov, nameščevanji tujcev, in vednem sanjarenji o „strammes Regiment“.

Potrtega srca javljamo, da je naš ljubljeni
gospod

kapelan Kalan

pri volitvi v „Slovenske Maticе“ odbor se zopet
ponesrečil. Sedaj je že tretjič pal pod svojo
kandidaturo. Gott helfe weiter!

Vse prijatelje in znance prosimo za tiho
sožaljenje.

V Ljubljani, dne 5. julija 1890.

Žalujoci „Brusijanci“.

Posebni „parte“ se ne bodo izdaval.

Vprašanje gosp. dr. Bocku.

Pred nekoliko tedni objavili ste v uradnem listu
podlistek: „Ein Ausflug in die Ottoker Grotte.“

Ali bi ne bilo pravilneje, da ste svojemu spisu dali
naslov: „Ein Einflug in die Ottoker Grotte“

Znani radovednež.

Čast, komur čast!

Mestnega zbora odsek za olepšavo mesta je sklenil,
da se gospod Pongrac imenuje častnim članom.
Ker je odločno branil, da bi se hidrantske znamke pri-
bile na hišo njegovo, obogatil je mesto Ljubljansko z
novo krasoto, na Dvornem trgu postavili sta se slavni
dve bruni, kateri sta nam v ponos. Sedaj bodemo poleg
vodnjaka pred rotovžem, Vodnikovega spomenika, vodo-
meta, Rudolfinuma in razdrapanih plank ob Resljevi cesti
tujcem lahko kazali tudi to znamenitost.

Drobiž.

A. Kaj se ti je nocoj sanjalo?

B. Ali ne veš? Sanjalo se mi je, da sva se skupaj
v lepi kočiji vozila, in se tudi zvrnila. Sedaj pa še prašaj,
kaj se mi je sanjalo!

Učitelj: Povej mi, Olgica, kdaj tvoja mama pošlje
po zdravnika?

Olgica: Kadar očeta doma ni.

(Z ruskega).

Listnica uredništva:

Gosp. Fran Aleksandrov: V prihodnjih številkah. Hvala!
Gosp. J. F. v Ljubljani: Tudi nam je znano, da sta si
v tej zadevi tekmeča gg. Erker in Kalan. „Force majeure“
je za Kalana.

Gosp. Ser: Da je bil gosp. Karlin, zagledavši v knjigi
„Zgodovina Cerkljanske fare“ mej odličnimi Cerkljani tudi našega
urednika, tako ljut, da niti knjige kupiti ni hotel in se je nepo-
voljno izrazil, to je popolnoma naravno. Karlin bi ne bil več Karlin,
da se je obnašal inače.

Vabilo na naročbo.

S to številko potekel je letošnji prvi polletni
tečaj. To daje nam povod, da opozarjamo p. n.
gospode naročnike, da si pravočasno s poštnimi na-
kaznicami zopet naroče jedini slovenski ilu-
strovani šaljivi list

„BRUS“

kateri bode, kakor doslej, tako tudi v bodoče svo-
jemu smotru zvest ostal.

„Brus“ brusil bode tudi nadalje, kakor je do
sedaj, vse kar je skrhanega in zarjovelega in pri-
zadeval si ugajati čitateljem svojim. Boril se bode
za načela narodnega napredka, svobode in prosvete
ter zavračal vse izrodke, ki bi nam utegnili v na-
rodnem in drugem oziru biti škodljivi.

Naloga naša ni baš najprijetneja, zato pa se
nadejamo, da nam ostanejo dosedanji naročniki na-
klonjeni, kakor do sih dob, in da list širijo in pri-
poročajo v svojih krogih, mej svojimi prijatelji in
znanci. Potem bilo bi nam možno, žrtovati za list,
zlasti pa za podobe še kaj več, nego doslej.

Posebno opozarjamo p. n. čitatelje na tiskovno
pravdo, ki nam jo je naklonil znani Trnovski ka-
pelan Andrej Kalan in katera se bode obravnavala
pred Ljubljanskim porotnim sodiščem. To velezani-
mivo pravdo priobčili bodemo celega in čitatelji
naši dobili bodo izvestno kaj hvaležnega gradiva.

„Brus“ stane

za vse leto 4 glđ.

za pol leta 2 „

za četrt leta 1 „

Uredništvo in upravnništvo „BRUSOVO“.

Slika Kinspielerjeva

v veliki obliki

krasno izdelana dobiva se po 50 kr. v

„NARODNI TISKARNI“.

Krasno izdelana

podoba Levstikova

v veliki obliki, v dveh barvah na karton tis-
kana, dobiva se v

„Narodni Tiskarni“

po 30 kr., po pošti po 35 kr.